

Управо окончани председнички, парламентарни и локални избори у Остацима Републике Србије, маја месеца текуће 2012, биће по свему судећи прекретница за будућност ове централне балканске државе: или ће Остаци Републике Србије без Косова и Метохије након избора и званично признати независност америчке нарко-мафијашке колоније Косова и тако, поред већ добијене (тј. одрађене) кандидатуре за улазак у офуцану и банкротирану Европску унију, постати и кандидат за улазак у НАТО или ће формално са Косовом и Метохијом постати изолована од стране западних држава-трабаната и одабрати пут политичког, националног, војног и економски присног приближавања Русији и Кини (тј. јединим светским силама које подржавају територијални интегритет Србије).

Фактички, на тек одржаним изборима, грађани са правом гласа Остатака Републике Србије су бирали између 1) квази Европе и квази (западне) културе без Косова и Метохије, Војводине и Рашке и 2) Србије са Косовом и Метохијом, Војводином и Рашком. У ком правцу ће се кретати балканска политика Европске уније врло је јасно најавио аустријски канцелар Алфред Гузенбауер, одмах након дочека нове 2008. – изјавивши да ће Аустрија одмах признати самопроглашену независност Косова – изјава која скупо коштала Бориса Тадића: његова коалиција је добила само 38% бирачког поверења на прошлим изборима 11. маја 2008, иако је имао сву могућу и немогућу подршку Брисела и осталих западних газда, а на овогодишњим изборима добио још мање гласова, а који упорно и даље (читаве четири године) покушава да убеди бираче да је процес уласка „Србије“ у Европску унију одвојен од процеса решавања статуса Косова и Метохије. Међутим, пракса указује да је ово убеђивање, за сада, било неуспешно и да се етнички Срби након сваког иступа неког званичника из Европске уније у корист проглашења и каснијег признавања независности Косова све више и више окрећу против Брисела (и ка Русији).

Ипак, ни Запад није губио време па је стога на време подметнут Србима муњак у лику вечитог лидера вечито најјаче неке опозиционе странке у Остацима Републике Србије – Томислава Николића (са веома дискутабилном универзитетском дипломом). Он је, уз њихову директиву и пропагандну и финансијску потпору, основао нову странку – заједно са Александром Вучићем. Да се само подсетимо да је радикал Николић, у својој

предизборној кампањи из 2007/2008, јасно истицао да ће у случају победе, тј. формирања националне владе, и као председник државе, након 11. маја 2008. извести Војску Србије на границу са Косовом и Метохијом (за почетак) и да ни у ком случају неће испоручити оптуженике генерала Ратка Младића и др Радована Караџића трибуналу у Хагу (што је сасвим разумљиво након убиства Слободана Милошевића). Међутим, тај исти Николић, сада већ западни конвертит и наличје Бориса Тадића, данас подржава хапшење Караџића, Младића и Хаџића, Русију више и не спомиње, инвестиције тражи од бившег градоначелника Њујорка за кога се зна да је отворено заговарао бомбардовање Србије 1999, а улазак Србије у Европску унију главни је део програма Српске напредне странке.

Дванаест година након 5. октобра 2000. и државног удара којим је оборен Слободан Милошевић, видљиво је да је “слепа заљубљеност” овдашњих “демократских” политичара у Запад у великој мери избледела. Међутим, ове прекретнице не би ни било да није дошла неочекивана “помоћ” – управо од саме Европске уније и њеног преокеанског “Великог брата”. За разлику од захтева за испуњавање основних европских стандарда (у складу са критеријумима из Копенхагена) упућених осталим земљама у нашем региону, Остацима Републике Србије је на мала врата, поред додатних услова испуњавања “пуне сарадње са Хашким трибуналом”, додат још један, тек посредно изнесен „захтев“ – да се помири са независношћу Косова “надзираном” од ЕУ и НАТО. Ово је прелило чашу огорчења још пре пет година и довело до преокрета у јавности почетком 2007, која је до тада била двотрећински настројена у прилог тзв. евроинтеграцијама.

Потезима Савета Европске уније о преузимању мисије на Косову и Метохији од Уједињених нација (EULEX), без сагласности Савета безбедности УН и мимо Србије као пуноправне чланице УН, пред Србију се од стране Брисела још 2007. директно поставила дилема “Косово и Метохија или ЕУ”, без обзира како политику Европске уније према Србији и њеној јужној покрајини званично тумаче српски „еуроинтегралисти“ – за које, уз све пропагандне таламбасе и флоскуле тоталитаристичких режима попут „Европа нема алтернативе“, пут Србије ка Бриселу представља *sine qua non* (зашто, то до сада нису успели да објасне). Тај тоталитаристички и безалтернативни став „или-или“ се слушао и још увек се константно чује и од званичних представника великих држава Европске уније (поред Гузенбауера, на пример и од Брауна и Саркозија итд.). Спрам овог, сада већ извесно постављеног “избора”, сасвим су детињасто звучале оправдања председника Тадића и његових (нпр. потпредседника владе Ћелића) да дотични представници званичне ЕУ “нису тако мислили” или да “не мисле сви тако”, тј. да се ту мање-више ради о некаквој привременој “грешци у корацима”, али да су нам сви они искрени пријатељи који нам у суштини шаљу поздраве добродошлице у европски клуб а који није ништа друго већ деклинирајући капиталистичко-германски вид Совјетског Савеза илити Брозовог југословенског крпежа.

У тренутним друштвено-политичким околностима, у којима de facto флоскула „Европа нема алтернативе” све више и више доживљава ерозију у очима Срба, Косово и Метохија поново постају исконска колевка Српства делећи Србе на оне којима реч „Косово“, тј. суверенитет и територијални опстанак државе Србије, национално достојанство и самилост према Србима који живе у гетима шиптарске Републике Косова, представља аксиому бити или не бити; и на оне Србе којима је “Косово” изгубљена прича па се стога по логици *real politik* мора живети даље а “турчење” и није тако страшно јер доноси практичне користи у свакодневном животу.

У сваком случају, српска политичка сцена је неминовно већ утаборена на оне који не пристају на еуроилузије и укључивање Србије у нову Југославију са главним градом у Берлину и на оне који би и рођену децу продали за нешто веће пензије, нилске коње, жирафе и остале дивље животиње како би попунили фондове својих локалних зоо и осталих вртова.

Дакле, видели смо на, буквално историјским, изборима 2012. да је „Осовина Берлин-Париз-Брисел“ рачунала на традицију српског полтронства и пре свега опортунизма. И нису погрешили.